

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4140/2019
16.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душанка П. Шокић Стаменковић, адвокат из ..., против тужених АД „Железнице Србије“ Београд, чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и АД „Инфраструктура железнице Србије“, Београд, чији је пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2506/18 од 22.10.2018. године, у седници одржаној 16.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2506/18 од 22.10.2018. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужених изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2506/18 од 22.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2351/17 од 04.07.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, усвојен је захтев тужиоца. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу за период од 01.12.2014. године до 31.08.2015. године солидарно исплате на име накнаде за исхрану у току рада износ од 37.349,44 динара са припадајућом законском затезном каматом од 09.05.2018. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате 13.613,77 динара; на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора 15.993,99 динара са припадајућом законском затезном каматом од 09.05.2018. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате 5.838,08 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ Београд да тужиоцу за период од 01.09.2015. године до 31.12.2017. године исплати на име накнаде за исхрану у току рада 133.583,78 динара са припадајућом законском затезном каматом од 09.05.2018. године до исплате и на име обрачуанте законске затезне камате 22.921,31 динар и на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора 49.759,08 динара са законском затезном каматом од 09.05.2014. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате 8.420,76 динара. Ставом петим изреке, одбијен је предлог туженог „Инфраструктура железнице Србије“ АД Београд прекид поступка у

овој правној ствари до решавања претходног питања. Ставом шестим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно на име трошкова поступка плате 69.114,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2506/18 од 22.10.2018. године, одбијене су жалбе тужених и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су благовремено изјавили ревизије, због погрешне примене материјалног права, с позивом на члан 404. став 1. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављених ревизија, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), Врховни касациони суд је нашао да нема места о одлучивању о ревизијама тужених, као изузетно дозвољеним, јер у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавања судске праксе, као ни новим тумачењем права, с обзиром да је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор довољно разјашњено у судској пракси, а образложење побијане пресуде за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужиоц је у складу са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права, тако да не постоји потреба за изузетно дозвољеном ревизијом у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се цени на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог obroка поднета је 24.11.2017. године.

У овом спору из радног односа, који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. ЗПП, у коме је ревизија увек дозвољена, већ на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора од 220.692,30 динара очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић